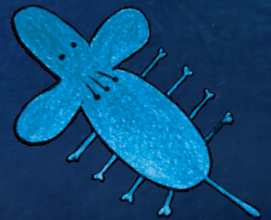

Aleksandra Ruoho

Ihmeellinen Lahja

Ihmeellinen lahja

Aleksandra Ruoho

Ihmeellinen lahja

Kimi ja marsilaiset

Kimi karhuna

Kimi muurahaisena

Taas Marsissa

Näkemiin, ystäväni

© 2018 Aleksandra Ruoho

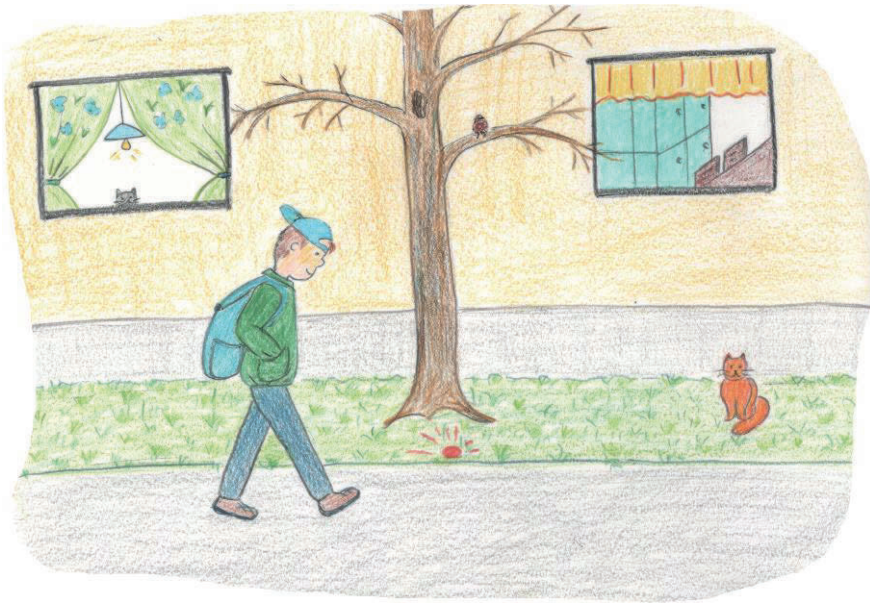
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-695-3

Tämä kirja kertoo Kimin seikkailuista. Kimi on kymmenvuotias helsinkiläinen poika. Hänen perheeseensä kuuluvat äiti, isä ja pikkuveli. Kimin elämässä ei ole tapahtunut mitään ihmeellistä, kunnes... Mitä tapahtui ja miten Kimille kävi, sen sinä saat tietää pian.

Kimi ja marsilaiset

Kimi oli tulossa koulusta kotiin. Oli kaunis aprillipäivä, mutta Kimin teki mieli mököttää. "Olipa taas tylsä päivä. Ei tapahdu koskaan mitään!" hän ajatteli itsekseen. Juuri sillä hetkellä hän huomasi tien varrella pienen punaisen kiven. Kivi hohti punaista valoa! Mitään epäilemättä poika otti kiven käteensä ja rupesi tutkimaan sitä. Kiven pinta oli epätasainen ja kivi tuntui lämpimältä. Kimi tunsu kiveä pidellessään, että hänelle tuli oikein hyvä olo, ja, hän tunsu itsensä... onnelliseksi. Kimi sulki silmät hetkeksi, ja yhtäkkiä koko maailma... katosi. Kun Kimi taas avasi silmänsä, hän huomasi olevansa tyhjässä huoneessa. Huone oli valaistu sinisellä valolla. Kimi huomasi, ettei hänen päällään ollut oma ulkotakki,

vaan jotain ihan outoa. Pian Kimi hoksasi: tähän on avaruuspuku! Ja päässä oli lasinen kypärä!

”Mitä ihmettä?” Kimi ajatteli. ”Missä olen?

Ihmeellistä, ettei minua pelota yhtään.”

- Ei ole syytä pelätä! kuului ääni jostain alhaalta.

Kimi katsoi alas ja huomasi... kääpiön.

Elävän ja puhuvan kääpiön!

Kääpiö oli Kimin polven korkuinen. Hän katsoi Kimiä alhaalta ylös ja hymyili. Se kääpiö ei ollut minkään joulutontun näköinen: hänen ihonsa oli sinisen värinen, päässä ei ollut hiuksia vaan kolme lyhyttä antennia, eikä ollut hampaita. Kimi oli niin hämmästynyt, ettei pystynyt puhumaan eikä liikkumaan.

- Älä pelkää, poika! sanoi kääpiö. - Olet Marsissa tutkimusmatkalla. Etkö sinä aina haaveillut siitä? Olet täällä vain yhden Maan tunnin. Sen jälkeen sinä palaat Maahan, omaan kotiin. Ja ennen kuin lähdet kotiin, saat ihmeellisen lahjan. Sinun ei tarvitse puhua ääneen, minä ja muut marsilaiset osaamme lukea sinun ajatuksesi!

Ihmeellistä, mutta Kimi ymmärsi kääpiön puhetta, koska tämä puhui hänelle suomea, eikä lasinen kypärä häirinnyt yhtään.

”Siistiä! Vau! Olen ihan sanaton! Kiitos! Tutkimusmatka Marssiin! Olen niin onnellinen!”

Nämä olivat Kimin ajatukset. Kääpiö hymyili vain.

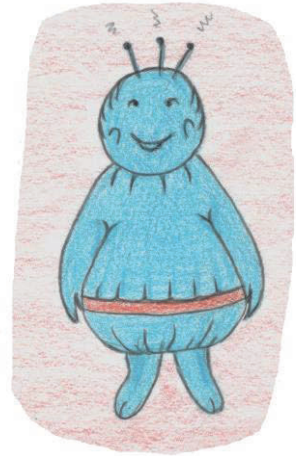
- Odota, kun näet kaiken, sanoi kääpiö. - Minun nimeni on Lyk.

- Kimi, esitteli Kimi itsensä.

- Tiedän, kääpiö sanoi. - Mennään, meillä ei ole paljon aikaa.

Kimi ja Lyk poistuivat huoneesta ja pääsivät pitkään käytävään. Käytävä oli todella leveä ja korkea, ja siellä oli kova liikenne: monet siniset kääpiöt kävelevät omiin asioihinsa, oudon näköiset lennokit lensivät käytävän katon tuntumassa, oudot otukset juoksivat kaikkialla.

”Onpa pieni ja ruma koira”, Kimi ajatteli nähdessään kissan pennun kokoisen ”koiran”, jolla ei ollut karvoja ja jolla oli kahdeksan jalkaa. Yhtäkkiä ”koira” tarttui Kimiä jalasta ja yritti purra häntä. Kimi säikähtyi muttei tuntenut mitään puremaa. Sillä marsilainen koira oli... hampaaton, niin kuin kääpiötkin.

- Meillä on omia kissoja ja koiria, ne liikkuvat vapaasti. Ne ovat hyvin kilttejä, mutta tämä koira ei tykännyt sinun ajatuksestasi.

Samalla Lyk otti koiran Kimin jalasta irti. Koira tappeli vastaan, koska se oli edelleen vihainen Kimille.

- Osaavatko teidän koirannekin lukea ajatuksia? Kimi ihmetteli.

- Totta kai! Kissatkin osaavat. Kaikki lukevat toistensa ajatuksia tällä planeetalla. Meillä ei ole mitään salaisuuksia.- Ihmeellistä! Mutta haluaisin nähdä lisää. Pääsemmekö Marsin pinnalle? Kimi kysyi.

- Emme valitettavasti, Lyk vastasi. - Marsin hiekka on erittäin myrkyllistä sinulle ja myöskin minulle sekä muille Marsin asukkaille.

- Miten te elätte täällä?

- Kauan, kauan sitten meidän esi-isämme asuivat Marsin pinnalla, siihen aikaan se oli mahdollista. Mutta planeetan resurssit vähenivät pikkuhiljaa ja me jouduimme muuttamaan ”maan” alle asumaan. Emme tarvitse happea eikä vettä, toisin kun te, ihmiset. Me kehitimme teknologiat, jotka täyttävät meidän tarpeemme. Mennään vaikka katsomaan meidän ”keittiötä”!

Sen sanoessaan Lyk avasi käytävän sivuoven. Kääpiölle se ovi oli iso, mutta Kimi pääsi ovesta sisään vain kumartaen. Hänen silmiensä edessä ei ollut kotikeittiö, vaan iso tehdas, jossa minirobotit ja kääpiöt tekivät töitä.

- Tämä on meidän keittiö, sanoi Lyk. - Lopputuotteena on tämä.

Lyk ojensi Kimille pientä kättä ja näytti kourallisen täplikkäitä pillereitä.

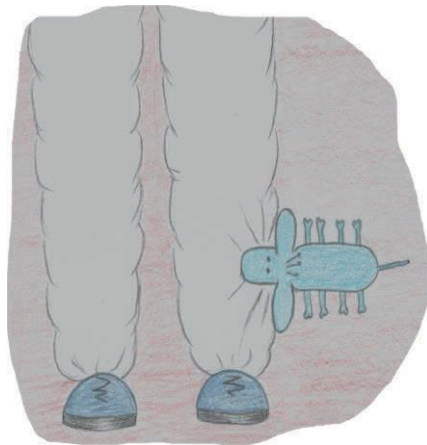
- Se näyttää teidän lääkkeitä, mutta se on meidän ruoka. Yksi pilleri päivässä riittää. Koirat ja kissat syövät pienimmät pillerit.

- Tämä on kätevää, sanoi Kimi. - Mutta rakastan täytekakkua, salmiakkia ja omenan makuisia tikkareita. Meille eivät pillerit kelpaisi, valitettavasti.

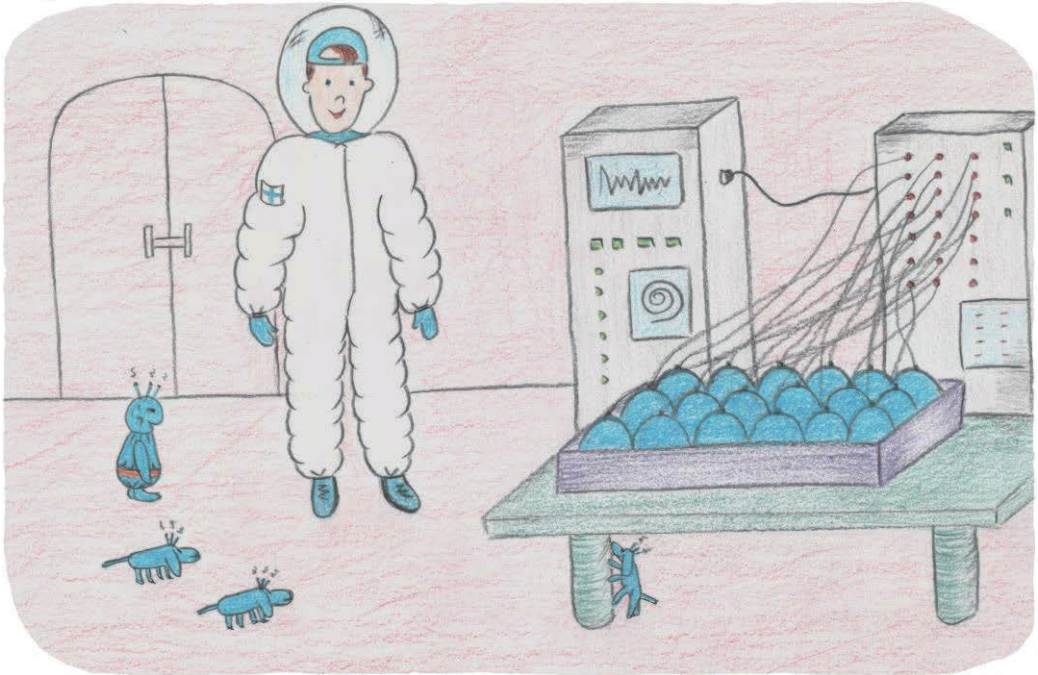
- Tiedän, tiedän, nauroi Lyk. - Jokaisella teistä on oma maku. Meillä ei ole makuaistia, emme kaipaa täytekakkuja eikä tikkareita.

- Odota hetki! Oletko nähnyt täytekakun? kysyi Kimi.

- Tietenkin. Minä tiedän teistä maan asukkaista kaiken. Olen käynyt maassa useasti, Lyk vastasi.

- Tällaisessa muodossako? kysyi Kimi. - Mahdotonta. Sinut huomattaisiin hetkessä!
- Ei huomata. Me pystymme muuttumaan näkymättömäksi.
- Siistiä. Kun minäkin pystyisin. Voisin tehdä vaikka mitä! sanoi Kimi. Lyk vain nauroi ja vei Kimin katsomaan ”lastenkotia”.
- Meidän lapset ”syntyvät” laboratoriossa, katso vaikka!

Sen sanottuaan Lyk avasi oven ja näytti ”labran” Kimille. Se oli iso huone, jossa oli pitkät pöydät täynnä laatikoita. Laatikoissa oli jättiläismäisiä ”kananmunia”. - Nämä eivät ole ”kananmunia”, kuten luulet. Ne ovat koteloi, joissa kasvaa uusia marsilaisia. Kotelot on kytketty tietokoneeseen. Sillä tavalla koteloihin ladataan tiedot ja taidot etukäteen. Kotelot kypsyvät viiden vuoden ajan. Sen jälkeen ne avataan ja uudet kääpiöt saavat oman elämänsä. He tekevät työtä ja matkustelevat vaikka muille planeetoille, jos vain haluavat. ”Kiva! Ei tarvitse mennä kouluun. Miksei meilläkin ole keksitty samaa?” Kimi ajatteli.

- Älä kiirehdi, nuori mies, Lyk vastasi. - Kaikelle on oma aikansa. Mennään, minä näytän sinulle vielä yhden ihmeen.

He menivät takaisin käytävään. Lyhyen matkan päästä Lyk pysähtyi pienen oven eteen ja avasi sen. Lyk meni ovesta sisään ja Kimi seurasi häntä. Kimi ja Lyk pääsivät isoon halliin. Hallin keskellä oli... lentävä lautanen! Tavallinen lentävä lautanen, jollaisen Kimi oli nähnyt lasten kirjoissa monta kertaa.

- Mitä tämä tarkoittaa? Ovatko siis lentävät lautaset totta? ihmetteli Kimi.

- On se totta, mihin te, maan asukkaat, ette halua uskoa. Mutta tämä alus ei ole tarkoitettu matkalle Maahan, sanoi Lyk.

- Minne sitten? kysyi Kimi pettyneenä. Hän olisi halunnut lentää sillä aluksella Maahan.

- Me, Marsin asukkaat, olemme muuttamassa Marsista pois. On pakko muuttaa toiselle planeetalle, koska Marsissa pian loppuvat kemikaalit, joita käytämme ruoan valmistamiseen. Me tutkimme avaruutta ja löysimme meille sopivan planeetan, joka ei ole kovin kaukana tästä: kolmen valovuoden päässä. Maa ei meitä kiinnosta, koska Maan olosuhteet eivät sovi meille. Ihmiset suunnittelevat matkaa Marsiin. Kun he pääsevät tänne, meitä täällä ei enää ole. Kuvittelen, miten ihmiset ihmettelevät, kun näkevät meidän tekemät käytävät ja hallit, hymyili Lyk.

- Surullista. Meistä voisi tulla ystäviä, Kimi sanoi.

- Epäilen. Ihmiset pelkäävät kaikkea mitä he eivät ymmärrä. Kaikelle on oma aikansa, minun nuori ystäväni. Nyt on aika antaa sinulle lahja ja palauttaa sinut Maahan.

- Miksi täytyy lähteä jo nyt? Olisin halunnut nähdä enemmän!

- Siksi, että happi on pian loppu. Sinun selässäsi on happipullo ja se on pian tyhjä. Uutta meillä ei ole. Sinä et voi elää ilman happea. Siksi sinun on mentävä kotiplaneetalle nyt. Ja tässä on meidän lahja – loitsu. Sanot mielessäsi seuraavan loitsun: ”Lykin nimellä toivon...” ja sitten toivot jotain. Esimerkiksi, voit muuttua linnuksi ja sinun toiveesi toteutuu. Loitsua ei saa sanoa ääneen, se ei toimi silloin. Jos kirjoitat loitsun paperille ja näytät sen kaverillesi loitsu ei taaskaan toimi, koska se toimii ainoastaan sinun omassa mielessäsi, ei kenenkään muun. Otatko lahjan vastaan? kysyi Lyk.

- Otan! Kiitos paljon! Kimi vastasi.

- Näkemiin, minun uusi ystäväni! sanoi Lyk. - Sulje silmäsi ja kuvittele olevasi kotona.

- Näkemiin, Lyk! Ja Kimi sulki silmänsä.

Kun Kimi avasi silmänsä, hän oli kotona. Kaikki oli niin kuin ennenkin, mikään ei muistuttanut Marsista, eikä avaruuspuku ollut enää hänen päällään. ”Oliko se ollut vain unta?” Kimi ajatteli. ”Varmasti oli.”

Tosin Kimin mielessä pyöri outo loitsu: ”Lykin nimellä toivon...”

Kimi karhuna

Oli kulunut puoli vuotta siitä kun Kimi ”kävi” Marsissa. Tai oliko se sittenkin vain unta? Kimi muisti kyllä loitsun, mutta ei ollut käyttänyt sitä. Se oli Kimin mielestä pelottava. Oli synkkä syksy ja aamuherääminen kouluun tuntui vaikealta.

Eräänä aamuna, se oli kymmenes päivä lokakuuta, Kimi oli niin kyllästynyt herätyskellon soittoon, että sanoi äidille:

- Olisi kiva muuttua karhuksi ja nukkua kunnon talviunet!

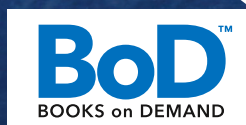

Äiti nauroi
Kimin vitsille
ja sanoi,
etteivät
ihmiset
valitettavasti
siihen kykene.
”Mutta minä
kyllä
kykenen!”
ajatteli Kimi.
Ja ollessaan
yksin
huoneessaan
poika ajatteli

Pikku koululaispoika löysi tien varrelta punaisen kiven ja tästä hänen seikkailut alkoivat. Poika ilmestyi Mars planeetalle, jossa hän sai uuden ystävän ja omalaatuisen lahjan. Tämän lahjan ansiosta hän pystyi muuttumaan miksi tahansa eläinkunnan olioksi. Hän sai myös taidon siirtyä ajatuksen voimalla aivan mihin tahansa paikkaan jonka hän pystyi kuvittelemaan.

ISBN: 978-952-498-695-3

www.bod.fi